

Másik Magyarország

2011 augusztus 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Kevesen tudják, mi az a nemtudom szilva. Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében a helyiek csak „nemtom” szilvának nevezik a Tisza áradásakor ide-oda hordott, szilvamagvakból kifejl?dött fákat. Szilvaút is jelzi, hogy meddig szokott áradni a Tisza.

Fontos gyümölcs ez a megyében, mert bel?le f?zik az igazi jó magyar szilvalekvárt és szilvapálinkát. Másik Magyarország ez.

Háromszáz kilométerre a f?várostól ide már elmosódva érnek el a politikai viharok, másként élik meg itt az emberek egyes politikusok tündöklését és bukását, vagy a közvagyon két évtizeden át folyt elherdálását. A szabolcsiak, a szatmáriak és a beregiek többsége a napi megélhetéssel küszködik, nemigen érdekli ?ket, hogy milyen értékes földeket húztak vagy húznak ki a lábuk alól.

Az élelmesebbje, az ügyesked?k olykor pártalapon szabadon garázdálkodnak: tehetik, hiszen f?ként a nyolc év MSZP–SZDSZ-gazdaságpolitikája szinte minden pénzforrásától megfosztotta itt az embereket. Még emlékeznek néhányan a zsurki vodkagyár szocialista nagyurára, aki csak pénztárcája megtömésére gondolt, és nem a térség fejlesztésére. Azóta tovább romlott a helyzet. A multinacionális üzletláncok olcsó, min?ségileg csapnivaló élelmiszereikkel szinte ellehetetlenítették a kistermel?ket. De ha másnak nem is, legalább maguknak termelnének a vidéken él?k. Csarodán, Márokpapin, Tarpán, Tivadaron és Szatmárcsekén végigutazva alig van ház, ahol disznót, tehenet vagy baromfit tartanának. A húst, a tojást üzletben vásárolják. Paraszt ?seik forognak sírjukban.

Valami nagyon elromlott a lelkekben, a szemléletben. Hová t?nt a híres magyar életösztön? Azt még valahogy túlélte a parasztság, hogy er?szakkal bevitték a közösbe, a téeszbe, de azt már nehezen viseli el, hogy a rendszerváltással egy id?ben felszámolták a téeszeket és a termel?üzemeket. Helyettük ugyanis nem kaptak semmit. Azaz kaptak: rokkantnyugdíjat és segélyt. S. O. S központi, kormányzati segítségre, célzott, a térségre kitalált gazdasági programokra van szükség. A mindig is szegényebb megye húsz-harminc éve legalább mez?gazdaságával, gyümölcstermesztésével jelen volt a piacokon. Ma a kilátástalanság uralja a térséget. Az igazsághoz persze az is hozzátartozik, hogy számos polgármester, vállalkozó hihetetlen er?feszítéseket tesz, hogy változzon a helyzet. A panyolai pálinkaf?zde, a penyigei szilvalekvár határokon túl is nevet szerzett magának. Túristvándiban, Lakatosné Sira Magdolna polgármester a falusi turizmusból, az önellátásból mintafalut csinált. Megmutatta a környék falvainak, hogy miként lehet kevés pénzb?l dolgos kezekkel, a föld és a víz kínálta adottságokkal szinte önellátóvá válni. A polgármester asszony a segélyeket programokhoz köti. Nem elég, ha valaki részt vesz a közmunkában, át kell térnie a termel? munkába, állattartásba, növénytermesztésbe. A cél: munkáért segélyt, majd fizetséget. Er?s, feln?tt emberek nem élhetnek pusztán segélyb?l – véli Sira Magdolna. Tehát van szép oldala e vidéknek, köszönhet?en az els? Fidesz-kormányzás Széchenyi-tervének, mert gondozott, felújított falvakkal, árvíz után felépített, formatervezett házakkal találkozhatunk Tákoson, Csarodán, Nagyaron, Tivadaron, Tarpán és Tiszacsécsen. Nem beszélve az érintetlen szépség?, idegenforgalmilag kihasználatlan Tiszáról, a Túrról és a Szamosról. De ez mind nem elég. A helyi akaraton túl szükség van központi akaratra is. A jó szándékú emberek dolgozni szeretnének, legyen az cigány vagy magyar.

Köteles komppal jöttünk át a kanyargós, napsütötte Tiszán Aranyosapátiból Tiszaadonyba. Megállt az id?. A folyó sodrása egyedüliként vitt minket a túlpartra. Tiszaadonyban még nem várakozott autó. Kérdezem a révészt, mivel

tartozom. Kétszáz forinttal – hangzott a válasz. Nem hittem a fülemnek, de jól hallottam. Ötszáz forintból már be lehet rúgni. Igaz, a kocsmák el?tt nem várakoznak sorban a biciklik. Egyet-egyet ha látni mutatóba. Alkoholra sincs már pénz. Megálltunk Tiszaviden megnézni a cirokfesztivált. Jó hangulat volt, szólt a zene, a gyerekek a porban játszottak, lekváros lángost majszoltak. Megrendeltem egy kis ciroksöpr?t. Cigányember vágta éles késsel szabályosra a cirokot, s cigányasszony húzta össze villámgyors öltésekkel a szálakat. Háromszáz forintot kértek. Ezért a munkáért itt ez is pénz. Szívesen dolgoznának, csak vegyék meg a termékeiket. Nos, ezeken a megoldásokon kellene gondolkodni, amíg nem kés?. Gyurcsány Ferenc és csapatának gyalázatos politizálása lassan feledésbe merül. Nem lenne jó, ha újabb facebookos szirénhangjai ismét táptalajba jutnának. Ezt írja a Fideszre utalva: „Veszíteni fognak. (…) Emberek millióinak kijózanodására van szükség. Ha ez megtörténik, akkor felemelkedhetünk.”

Igen, az általuk okozott hatalmas kárt szokás szerint a jobboldalnak kell eltakarítania. Éppen ezért, ha nem történik látványosan valami, akkor ez a nép ugyanúgy fog hányódni, mint a Tisza áradásakor a szilvamag. Itt is vagyok, ott is vagyok, nem is vagyok.
Stefka István, magyarhirlap.hu

Ajánló